

De
perfecte
partner

Lezen voor Iedereen | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooriedereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

In dit boek staat drie keer hetzelfde verhaal, maar telkens op een ander taalniveau. Deel 1 is geschreven in makkelijke taal, deel 2 is iets minder makkelijk, en deel 3 is het originele verhaal van Esther Verhoef. Dit verhaal is oorspronkelijk gepubliceerd door Ambo|Anthos uitgevers in 2011, en is opgenomen in de verhalenbundel *Labyrint* van Esther Verhoef.

Bewerking: Marian Hoefnagel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 825 1

NUR 286

De *perfecte* partner

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

De perfecte partner I

Zijn handen gaan over mijn benen en heupen.

‘Ontspan maar’, zegt Richard.

Ik kijk naar mijn lichaam in de spiegel. Te dik, vind ik.

Richard duwt in het vet op mijn heupen.

‘Je huid is goed’, zegt hij.

‘Kun je me helpen?’, vraag ik.

‘Natuurlijk.’

Dan kijkt hij naar mijn borsten. Zijn handen voelen eraan.

‘Ze zijn heel mooi geworden, Claudia’, zegt hij.

Ik glimlach. Twee maanden geleden heeft Richard een operatie gedaan aan mijn borsten.

‘Dat komt door jou’, zeg ik met een lach.

Ontspannen: rustig zijn.

‘Maar je moet wel beter smeren. Dan gaan de blauwe plekken sneller weg. Doe je kleren weer aan. Dan zie ik je morgen.’

Morgen gaat Richard mijn heupen doen.

Ik ga naar huis. Onderweg belt Laura, mijn zus. Ze is 23, drie jaar jonger dan ik. Ze doet een opleiding voor journalist.

‘Zullen we vanavond samen naar de film gaan?’, vraagt Laura.

‘Vanavond niet’, zeg ik.

‘Morgen dan?’

Morgen zal ik pijn hebben. Dan zit ik thuis met een speciaal pak aan, een heel strak pak.

‘Ik kan niet. De hele week niet’, zeg ik.

Ik ga niets zeggen over de operatie aan mijn heupen. Laura vond het groter maken van mijn borsten al stom.

Smeren: smeren betekent hier crème inwrijven.

Ze is niet zoals ik. Zij doet niet veel aan haar uiterlijk.

‘O, jammer’, zegt Laura. ‘Volgende week dan? Eten bij de Thai? Vrijdag?’

‘Vrijdag is goed’, zeg ik.

*

Ik word wakker. Voorzichtig kijk ik onder het laken. Om mijn lijf zit een strak, zwart pak.

‘Voel je je goed?’

Richard staat bij mijn bed. Richard Brüger, de beroemde plastisch chirurg van tv.

‘Ik voel me heerlijk’, zeg ik.

‘Alles is goed gegaan. Je mag over twee uur naar huis’, zegt hij. ‘Kan iemand je komen halen?’

‘Nee. Ik ga met de bus naar huis.’

De plastisch chirurg: arts die het lichaam mooier kan maken.

Richard kijkt bezorgd.

‘Je hebt géén vrienden en géén familie?’,
vraagt hij.

‘Alleen een zus.’

‘En die komt jou niet halen?’

Ik antwoord niet. Hij denkt even na.

‘Je woont toch in Breda?’, vraagt hij dan.

‘Ja.’

‘Dan breng ik je. Ik moet naar Antwerpen.

Dan kom ik langs Breda.’

Richard rijdt door het drukke verkeer
in de stad. Het is warm. De terrassen
zitten vol. Ik vind het fijn naast hem in
deze dure auto. Maar ik kan niet echt
genieten. Mijn heupen doen veel pijn.
‘Hier links’, zeg ik. ‘Daar kun je parkeren.’
Richard stopt. Hij helpt me uit de auto.
‘Dank je.’
Ik wil weglopen.

Bezorgd: bezorgd betekent hier zorgen hebben.

Maar Richard zegt: 'Wacht even.'
Ik kijk naar hem. Hij kijkt naar mij.
'Ik wil met je naar Berlijn', zegt hij. 'Een
weekendje. Als de blauwe plekken weg
zijn.'
'Naar Berlijn', zeg ik hem na.
'Houd het derde weekend van augustus
vrij.'

*

Het is de tweede week van augustus.
Ik heb Richard niet meer gezien of
gehoord.
Ik wilde hem bellen, heel vaak. Ik wilde
zeggen: ik kan niet mee naar Berlijn.
Maar ik belde hem niet. Want misschien
is alles niet waar. Misschien heeft hij
niet echt gevraagd of ik meega.
Misschien denk ik dat maar. Zoiets is
eerder gebeurd. Toen schaamde ik me.
En daarom bel ik niet.

*

Ik zie Richard door de deur van de douche.

‘Zullen we iets eten?’, roept hij.

Ik pak de menukaart en bel de roomservice. Twee salades en een fles wijn. Die bestel ik gewoon. Alsof ik dit vaker doe. Alsof ik vaak in dure hotels slaap.

Gistermiddag hebben we geparkeerd in de parkeer-garage onder het hotel. Tien minuten later waren we in deze mooie kamer. En we zijn hier nog steeds. De gordijnen zijn niet open geweest.

Mijn handen gaan over mijn borsten en heupen. Ik ben blij met mijn nieuwe lichaam. En Richard ook.

Richard komt terug in bed. Hij heeft een handdoek om zijn heupen.

Hij kijkt lang naar mijn gezicht. Hij trekt mijn wenkbrauwen een beetje omhoog.

De roomservice: bediening op een hotelkamer.

‘Ik wil ook je oogleden doen’, zegt hij.
Hij kust mijn wang.
‘Je oogleden gaan al hangen. Dat is vroeg voor jouw leeftijd.’

*

Mijn ogen zien er niet uit. En ze doen pijn als ik knipper.

Mijn baas Harry heeft me gebeld. Hij was boos. Ik ben te weinig op kantoor, vindt hij. Het is heel druk. En iedereen moet nu extra lang blijven, omdat ik er niet ben.

‘Dit kan echt niet, Claudia’, zei hij. ‘En het ging zo goed.’

Ik zei dat ik echt ziek was. Volgende week ben ik er weer, heb ik gezegd.

Het ooglid: huid boven de ogen.

Er niet uit zien: het is helemaal niet mooi om te zien.

Knipperen: je ogen dicht en weer open doen.

Ik kan nu echt niet naar kantoor. Borsten en heupen kun je nog verstoppen, maar mijn ogen niet. En mijn ogen doen ook gewoon pijn.

Ik kijk in de spiegel. Mijn ogen zien er nu heel anders uit. Ik herken mezelf bijna niet.

Mijn kat Benson ligt op mijn benen.

Ik kijk naar Richard op tv. Hij doet een operatie aan de borsten van een vrouw met vier kinderen. Haar borsten gaan van een hangende cup F naar een stevige cup C. Ze huilt van geluk.

Het is fijn om Richard even te zien op televisie. Pas over twee weken zien we elkaar weer. Natuurlijk wil hij me nu niet zien, met mijn blauwe plekken. Hij houdt van mooie dingen, niet van deze wonden.

Ik schrik wakker van de telefoon. Benson ligt nog steeds op mijn benen. Ik duw hem weg.

‘Claudia? Met Laura. Hoe gaat het?’

‘Prima’, zeg ik.

‘Kan ik morgen langskomen? Met René en een vriend van hem?’

René is Laura’s vriendje. Ze willen me weer koppelen aan iemand. Dat proberen ze vaker. Maar de vrienden van René zijn niet leuk.

‘Ik moet morgen werken’, zeg ik.

‘Dat geloof ik niet. We halen je op rond 19:00 uur.’

Ik wil niet dat ze me morgen ziet.

‘Dan doe ik niet open’, zeg ik boos.

‘Waarom moet dit?’

‘Dat weet je best’, zegt Laura.

Laura is ongerust. Dat begrijp ik wel. Twee jaar geleden ging het niet goed met me. Ze is bang dat dat weer gebeurt. Ze wil me in de gaten houden.

Koppelen: samenbrengen.

In de gaten houden: op iemand letten, weten wat iemand doet.

Maar dat hoeft niet. Want het gaat heel goed met me.

Maar ik kan haar niet alles vertellen.

Want Laura is journalist. Ze mag niets weten over Richard. Natuurlijk is het niet oké wat hij doet. Hij heeft seks met een van zijn patiënten!

Daarom moet ik iets verzinnen. Anders gaat ze over Richard schrijven.

‘Zaterdag’, zeg ik snel. ‘Zullen we volgende week zaterdag weer naar die Thai gaan? Zonder mannen?’

‘Maar die vriend is leuk.’

‘Ik heb iemand ontmoet op mijn werk’, zeg ik snel.

‘Echt? Leuk! Neem hem dan mee. Of is hij getrouwd?’

‘Nee’, lieg ik. ‘Ik wil gewoon rustig aan doen. Probeer niet alles voor mij te regelen. Het gaat goed met me, oké?’

Verzinnen: bedenken.

Ik heb tranen in mijn ogen. En ze prikken van de pijn.

*

Het is druk op kantoor. Er is veel werk te doen.

‘Fijn dat je er weer bent, Claudia.’ Harry knijpt in mijn schouder. ‘Je ziet er goed uit! Andere kleur haar? Blond staat je goed.’

‘Dank je’, zeg ik snel, terwijl ik aan de telefoon ben met een klant.

Het is enorm druk. Er branden drie lampjes van de telefoon: drie mensen die bellen.

Het vierde lampje gaat branden.

Ik druk op nummer vier.

‘Dag schoonheid’, hoor ik. ‘Hoe is het met je?’

Het is Richard. Ik kijk gauw om me heen.

Mijn collega’s mogen dit niet weten.

‘Heel goed.’

Er gaan nog meer lampjes branden.

‘Ik heb een verrassing voor je. Morgenavond om 20:00 uur moet je klaarstaan.’

‘Dat kan niet.’

Als ik morgen te vroeg wegga van kantoor, ben ik mijn baan kwijt. 'Natuurlijk wel', zegt Richard. Het lampje gaat uit.

De volgende avond sta ik al om 19:30 uur voor het raam. Ik heb een strak, zwart jurkje aan met een lage hals. Ik ben naar de kapper geweest. Ik ben een uur bezig geweest met mijn make-up. Ik heb lang naar mijn gezicht gekeken. De huid van mijn wangen is toch wel erg slap.

Daar is de BMW van Richard! Ik geef Benson een aai en loop naar buiten. Richard ziet er geweldig uit. Hij kijkt naar mijn gezicht. Hij gaat even met zijn duim over de huid onder mijn ogen. 'Je bent er klaar voor', zegt hij. 'Wat gaan we doen?', vraag ik. 'Dat zie je zo wel.'

*